No teníem ni aigua calenta per rentar la meva bebè

La Hafsa va arribar a Catalunya embarassada i a punt de parir. Ara viu en un pis ocupat i somia amb un futur millor per a ella i la seva família

[inicicentrareport]Sóc la Hafsa, tinc 26 anys i una nena d'un any i mig. Vaig marxar del Marroc embarassada, amb el meu pare i el meu germà, per **donar-li un futur millor a la meva criatura**.

El meu germà va entrar a un centre de menors. A mi em va acollir el promès de la meva germana, el meu pare va tornar al Marroc.

Vaig arribar a Catalunya just el dia de Sant Joan. No entenia què estava passant amb tants petards. Primer vam viure al Maresme, però després em van diagnosticar anèmia. Tenia força proves mèdiques de seguiment de l'embaràs i el viatge a Barcelona **costava molts diners.** Per això vam decidir buscar un pis a Barcelona.

Vam venir amb un visat, però un any i sis mesos més tard encara no tenim papers. Tampoc la meva filla, que és nascuda aquí. **Fins al cap de tres anys de ser residents no podem optar a cap documentació** i per tant tampoc podem tenir cap ajuda oficial.

Abans de parir, dos mesos després d'arribar jo, el meu marit va arribar a Barcelona. Vaig aconseguir feina a una perruqueria, només vaig treballar una setmana. Va venir el coronavirus i tot va tancar.

Al meu país d'origen havia estudiat Dret, però la meva carrera es va quedar a mitges. Sabia que a Catalunya estaria millor.

[slideflaix]1222[/slideflaix]
Vivim en un pis ocupat. Abans d'ocupar-lo **pagàvem lloguer a un home que va resultar no ser-ne el propietari**. Acabava de tenir una criatura i no teníem lloc on viure.

El pis tenia sis plantes, no tenia ascensor. Tampoc teníem massa llum ni aigua calenta. No tenia ni aigua calenta per rentar la meva bebè. **Baixàvem al carrer amb garrafes** i les omplíem a les fonts. Una vegada a dalt l'escalfàvem com podíem, trigàvem molt de temps en fer-ho.

Ara estudio castellà gràcies al Casal dels Infants. Allà també hi vaig alguns matins amb la meva filla. La meva idea és poder-me convalidar **els meus estudis de batxillerat** i formar-me com a perruquera.

El meu marit tampoc treballa. Hem viscut molt de temps de les ajudes, del menjar que ens han donat a l'església. **M'agradaria continuar estudiant** per poder tenir una feina aquí, on malgrat la precarietat que estem vivint, tenim més drets que al nostre país d'origen.

Un testimoni en primera persona de Hafsa, recollit per la periodista Alba Carreres
Fotos Paula Jaume
Llegir més «Històries de vides» aquí

```
.amp_fitxaautor_2 {
  background: #ffffff;
  color: #b44f52;
  border: 1px solid #b44f52;
  border-radius: 10px;
  margin-top: 2rem;
  padding: 15px;
 }
```

[ficentrareport]
[enquestaregistre]